

Záchranná stanice

VLČICE LUNA

Zuzana Štelbaská

ilustrovala Lucia Zednikovičová

Skutečné příběhy ze slovenské přírody

FRAGMENT

Vlčice Luna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Štelbaská
Vlčice Luna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Z á c h r a n n á s t a n i c e

VLČICE LUNA

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

FRAGMENT

Text © Zuzana Štelbaská, 2021

Illustrations © Zuzana Zednikovičová, 2021

Translation © Jana Olivová, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6243-3

ISBN e-knihy 978-80-253-6253-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6254-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6255-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Vlčí štěstí

Vlčata přišla na svět brzy zjara. V květnu to v Malužinské dolině vypadalo, jako by tam někdo vylil kbelík jasně zelené barvy. Kam jen oko pohlédlo, všude po dlouhé zimě ožívala příroda. Zpod listů a kamínků se z hlíny prodírala čerstvá tráva, keříky a stromy byly plné nových výhonků a ve skrytém zákoutí lesa se k sobě na měkkém mechu tulila dvě tmavošedá vlčí štěňátka.

Máma vlčice v noře starostlivě olizovala malého vlčka a vlčici. Dvojčata se měla k světu. Obě mláďata byla zdravá a silná. Jejich táta nosil mámě vlčici ulovenou potravu, díky čemuž měla dost mateřského mléka pro oba sourozence.

Nedaleko odpočívali jejich strýčkové, tety, bratřanci, sestřenice i starý děda vlk. Vlčí rodiny

se mají rády, drží pospolu a starají se o sebe navzájem. A ze všeho nejvíc se každé jaro těší na nové členy.

V Nízkých Tatrách čekal vlčí sourozence šťastný život. Jak rostli, ukázalo se, že vlček má vynikající orientační smysl a skvělou výdrž při dlouhém běhu. Malá vlčice zase měla vytříbený čich a statečné srdce.

O tři měsíce později je máma poprvé vzala na společný lov. Nezaostali za smečkou ani o metr. Vlček se držel těsně u otce a opakoval každý jeho pohyb. Malá vlčice zase s mámou studovala všechny pachové stopy. Učila se, kudy vedou stezky divočáků, jak najít stádo a určit, na které zvíře je třeba se zaměřit. Všechno bylo zajímavé, vzrušující a lákavé!

Po návratu k doupěti si vlci lehli do měkké trávy. Najedení a unavení se vyhřívali na sluníčku.

Vlčata ale měla stále plno energie. První lov je neunavil. Naopak. Cítila v sobě sílu, jako by právě teď objevila, jaké krásy vlčí život nabízí.

Rozverně lezla po dospělých členech smečky,
tahala je za uši, za ocasy a oni si s nimi láskyplně
hráli.

Když vlčata konečně vyčerpáním padla do listí,
zdály se jim o lese barevné sny.

Osamělá

Byla krásná svěží srpnová noc a máma vlčice vzala své potomky na průzkum. Šli nahoru do kopce a směřovali na hřeben, ze kterého byl nádherný výhled na celé pohoří. Vedlo odtud mnoho cest, které teprve poznávali. Kráčeli za svou milovanou mámou. Chtěla, aby se sami pokusili najít louky, na kterých se zdržují divočáci. Sourozenci každou chvíli sklonili čenichy k zemi. Ve spadaném jehličí cítili pachy bylin a zvířat.

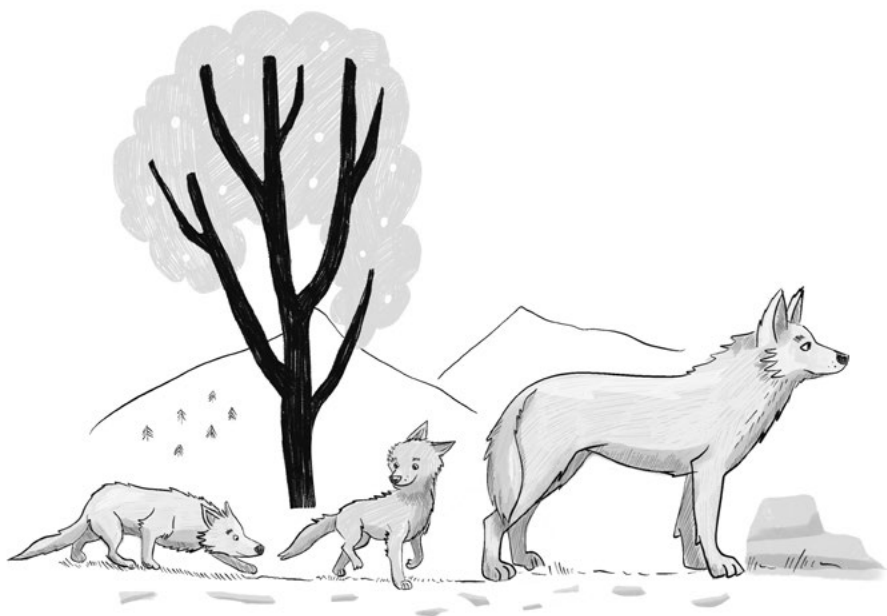
Potichu našlapovali. Uši se jim otáčely za každým zvukem. Matka vlčice se čas od času zastavila, zavětrila a potom pokračovala dál. Byli už daleko od nory, proto se všichni tři drželi blízko sebe.

Vlčice sebou náhle trhla. Così nebylo v pořádku. Malý vlček stál vedle ní a všiml si,

jak se jí soustředěním napnulo tělo, zdvihla bradu a začala usilovně větřit. Zastavil se a začal větřit spolu s ní. Jeho sestra před nimi kráčela bez povšimnutí dál. Vteřinu nato se lesem ozvalo hlučné PRÁSK!

Vlci se rozutekli na všechny strany.

Malá vlčice běžela jako o život. Náhle se jí do cesty postavila houština. Vlčice do ní vletěla v plné rychlosti. Větvě ji švihaly do čenichu,

ale ona bolest necítila. Klopýtla, převalila se, ale hned zase vyskočila na všechny čtyři a vyrazila vpřed. Byla neskutečně vystrašená. To hlučné PRÁSK ji pronásledovalo. Nikdy předtím takový ostrý zvuk neslyšela. Nedokázala ho přiřadit k žádnému zvířeti. V hlavě měla jediné: *Utíkej, běž nejrychleji, co můžeš, a zachraň se!*

Zastavila se až nad ránem, když jí začaly bolesti umdlévat tlapky. Byla vyčerpaná, měla žízeň a ohlásil se i hlad. Svítání odhalilo, že seběhla z hřebenu až dolů do údolí. Místo hlubokého lesa tam byla jen paseka a o pár metrů dál se měkká země měnila na divný černý pás, který páchl směsicí zvláštních vůní. Malá vlčice od mámy věděla, že těmto pachům se má vyhýbat. Takhle je totiž cítit člověk a ta tvrdá černá zem, asfaltová silnice, je také jeho dílem.

Vlčice se ustrašeně rozhlédla kolem. Neměla nejmenší tušení, kde je. A co bylo horší, když zavětřila, nedokázala zachytit pach nikoho ze smečky. Kde byla její máma? A kde bráška? Kam všichni zmizeli?

Zatoulané štěně

Přibližně v tu samou dobu se v místním penzionu v Malužinské schylovalo k rodinné hádce. Páták Lukáš tu byl na dovolené s rodiči a právě teď studoval mapu a sledoval videa výletníků, kteří Malužinskou dolinu navštívili před nimi.

„Nevím, proč vůbec děláme nějaké přípravy, když pak na poslední chvíli stejně všechno změníte,“ rozčiloval se Lukášův táta. „Včera jsme se jasně dohodli, že společně vylezeme na Velký bok.“

„Jenže Lukáš teď zjistil, že je to příliš náročná túra,“ vysvětlovala mamka.

„Podívejte se,“ ukázal Lukáš rodičům video. „Museli bychom přejet přes celé údolí, potom někde nechat kola a vyškrábat se lesní pěšinou po strmém svahu nahoru.“

„A to jsi nevěděl dřív?“ zeptal se táta.

„Nedošlo mi to,“ pokrčil Lukáš rameny.

Před několika měsíci si při zápase v házené zlomil nohu. Doktor mu už sice povolil plavání i cyklistiku, ale zakázal mu náročné výšlapy.

„Uděláme to takhle: my dva s Lukášem dojedeme na kolech, kam až to půjde, a ty můžeš na Velký bok vyrazit sám,“ navrhla maminka smířlivě. „Aspoň se nebudeš rozčilovat, že tě zdržujeme.“

„A my si zatím při čekání můžeme udělat piknik,“ napadlo Lukáše a hned se mu zlepšila nálada.

„No dobře,“ povzdychl si tatka. „Tak si sbalte do batohů, co potřebujete, a jedeme.“

Skrz celou Malužinskou dolinu vedla asfaltová silnice. Mírné stoupání se na ní střídalo s úseky po rovině. Lukáš zhluboka nadechoval svěží ranní vzduch. Byl rád, že může jezdit na kole, i když o dost raději by byl na házené.

„Podívejte se, jak je ten les zubožený,“ vytrhla ho z myšlenek maminka. „To je hrozné, jak se k lesům chováme.“

„To už je třetí holina, kterou míváme,“ upozornil tatka.

„Co je to holina?“ zeptal se Lukáš.

„To jsou tyhle vykácené části lesů,“ ukázala maminka na stráň, ze které trčely jen pařezy a pahýly stromů. Okolo nich rostla vysoká tráva.

„Určitě tam potom zasadí nové stromy,“ řekl Lukáš, který si vzpomněl, že o zalesňování mluvili minulý rok na hodině přírodovědy.

„To už ale nebude žádný les,“ zavrtěl tatka hlavou. „To bude obyčejná plantáž. Les je potřeba vnímat jako celek, jako jeden živý organismus,

ve kterém je všechno propojené se vším. Tímhle neustálým kácením si ničíme planetu i vlastní zdraví.“

Lukášovi se líbila myšlenka, že les je jeden velký organismus. Došlo mu, že o tom, co všechno tvoří les, vlastně nic neví. Zatímco si prohlížel krajinu a dumal nad ní, dorazili na rozcestí s odbočkou na Velký bok.

„Tady vám nechám kolo a vyrazím nahoru,“ objal tatka Lukáše a mamince dal pusu. V batohu si nechal jen malou svačinu a vodu a potom se strmou lesní cestou vydal na pěší část túry.

„Kde si rozložíme deku?“ zeptal se nedočkavě Lukáš.

„Tamhle je pěkné místo,“ ukázala maminka na palouček pod lesem. „Kdyby začalo pražit sluníčko, budeme tam pěkně v chládku.“

Maminka na deku rozložila dobroty, které přivezla v batohu. Nakrájela chleba, namazala ho máslem a navrch položila kolečka mladé cibulky.

„Nejlepší jídlo na světě,“ olizoval se Lukáš. Maminka se usmála a lehla si tak, aby měla nohy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Záchranná stanice - Vlčice Luna.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.